

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Šnejdrové, Ph.D., a soudců Mgr. Jany Volkové a JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D., ve věci

žalobce: **R. H.**, narozený X
bytem K. 861/3, X O.
zastoupený advokátem JUDr. Tomášem Vymazalem
sídlem Wellnerova 1322/3C, 779 00 Olomouc

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytů cizinců**, IČO 00007064
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 27. 5. 2019, č. j. X, ve věci trvalého pobytu,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

A. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 26. 6. 2019 domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 27. 5. 2019, č. j. X, kterým žalovaná potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, Odboru azylové a migrační politiky (dále též „správní orgán I. stupně“ či „správní orgán“) ze dne 22. 2. 2019, č. j. X, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o povolení k trvalému pobytu na území České republiky dle § 68 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

B. Žaloba

2. Žalobce navrhoval, aby krajský soud napadené rozhodnutí včetně rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil. Rozhodnutí jsou dle názoru žalobce v rozporu s § 2 správního řádu, § 75 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců a taktéž s čl. 10 Listiny základních práv a svobod a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, a to z důvodu nesprávného výkladu § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť rozhodnutí jsou nepřiměřená a zcela odporující smyslu právní úpravy upravující trvalý pobyt na území v souladu s harmonizujícími evropskými předpisy.
3. Konkrétně namítal:
 - a) nezákonnost rozhodnutí obou správních orgánů z důvodu nesprávného výkladu § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců v otázce oprávněnosti, nepřetržitosti a přerušení pobytu žalobce na území České republiky v souvislosti s tím, že včas nepodal žádost o prodloužení doplňkové ochrany a ochranu na krátkou dobu pozbyl. Žalobci, který na území České republiky pobýval nepřetržitě 10 let jako osoba požívající doplňkové ochrany, byla jeho žádost zamítnuta, protože nesplňuje podmínku 5 let nepřetržitého pobytu na území. Správní orgán nesplnění podmínky odůvodnil tím, že došlo k narušení nepřetržitosti pobytu žalobce na území, a to pobytem bez pobytového oprávnění od 7. 3. 2018 do 1. 4. 2018. Skutečnost, že žalobce nedodržel lhůtu 30 dnů pro podání žádosti o prodloužení doplňkové ochrany dle § 53a odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) nečiní dle názoru žalobce jeho pobyt na území neoprávněný a nemůže změnit nic na tom, že ke dni podání žádosti podmínku pětileté nepřetržité přítomnosti na území již splnil a vyhověl tak požadavkům zákona pro udělení trvalého pobytu. Smyslem nepřetržitosti pobytu je jeho intenzivnost, tedy přiznat právo trvalého pobytu tomu cizinci, který získal na Českou republiku vazbu. Délka pobytu je považována za nejlepší ukazatel této vazby a nelze pojem nepřetržitosti pobytu formalisticky vykládat pouze jako časovou návaznost jednotlivých povolení k pobytu, kdy faktická přítomnost cizince je pak spíše nepodstatná. Pobyt žalobce byl na území České republiky nepřetržitý po dobu 10 let a dle názoru žalobce byl jeho pobyt po celou dobu i oprávněný. Žalobce dle § 53a odst. 4 zákona o azylu je osobou požívající doplňkovou ochranu, pro jejíž prodloužení je nutné 30 dnů před uplynutím doby na kterou je udělena, podat žádost novou. Žalobce sice žádost včas nepodal, ale dle jeho názoru se jedná se o lhůtu pořádkovou a nadále byl osobou, která má nárok na doplňkovou ochranu. Prodloužení doby doplňkové ochrany je pak pouze deklaratorní rozhodnutí o tom, že žalobce podmínky v době rozhodnutí splňoval. Nepodání žádosti ve stanovené lhůtě nemá za následek zamítnutí následně podané žádosti, jelikož je cizinci přiznána doplňková ochrana vždy, splňuje-li její podmínky, zákon nedodržení lhůty postihuje pouze jako přestupek s pokutou ve výši

2.000 Kč a závěr spojený s přerušáním nepřetržitosti pobytu nelze akceptovat, když jiné důsledky, mající vliv na posouzení žádosti, zákon o azylu s promeškáním lhůty nespojuje. Žalobce se sice se svou žádostí dostal do prodlení, ale doplňková ochrana mu byla opětovně udělena a s ohledem na krátkou dobu prodlení, která je v porovnání s jeho 10letým pobytem zanedbatelná, nelze mít pochyby o tom, že žalobce podmínky doplňkové ochrany splňoval i v této době a jeho pobyt tak neoprávněný nebyl, přičemž se na území České republiky nadále zdržoval. Žalobce se dovolává smyslu směrnice 2003/109/ES, když restriktivní výklad § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců by byl v jejím rozporu.

- b) doba po kterou nebyl žalobce oprávněn k pobytu, je zcela zanedbatelná vůči době, kterou na území strávil. Pokud by soud dospěl k závěru, že pobyt žalobce byl v předmětné době neoprávněný, měl by i takový pobyt být vykládán ve smyslu směrnice 2003/109/ES s ohledem na okolnosti případu, když žalobce v zemi nadále pobýval, provozoval podnikatelskou činnost a měl zde osobní vztahy a v souladu s eurokonformním výkladem směrnice po tak krátkou dobu zcela jistě nedošlo k přetrhání vazeb a úzkého vztahu mezi žalobcem a Českou republikou, který se v České republice již plně integroval, přičemž cílem směrnice je právě integrace cizinců, kteří jsou na území trvale usazeni. Situaci žalobce je nutné odlišit od situace, kdy cizinec na území České republiky pobývá 5 let neoprávněně a následně požádá o povolení k trvalému pobytu, přičemž na takové případy je směrnicí mířeno. K narušení nepřetržitosti pobytu žalobce tak nedošlo, v opačném případě by žalobce navíc musel čekat dalších 5 let, než bude moci požádat o povolení trvalého pobytu, přestože na území pobývá již 10 let. Na podporu svého výkladu žalobce opět odkazuje na názor Nejvyššího správního soudu v rozsudku sp. zn. 9 Azs 95/2016. Z rozhodnutí lze analogicky dovodit, že pokud lze v určitých případech připustit, že delší doba nepřítomnosti cizince na území, než je uvedena ve směrnici, nebude znamenat přerušení pětileté lhůty, čímž se ustupuje formalistickému výkladu směrnice, tak v souladu s touto právní argumentací by pozbytí oprávnění k pobytu na území po nepatrný časový úsek taktéž nemělo znamenat přerušení povinné pětileté doby, a to navíc za situace, kdy žalobce tuto podmínku již po dobu několika let splňoval.
- c) správní orgán nevykládal § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve světle práva žalobce na soukromý život a rozhodnutí je tak přepjatě formalistické a nezákonné. Žalobce žije v České republice dlouhou dobu, má zde dlouholetou partnerku, přátele, zdroj obživy a výklad § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců případně svědčící ve prospěch závěru o narušení nepřetržitosti pobytu na území ke všem okolnostem případu nemůže převážet nad ochranou práva na respektování jeho soukromého života.

C. Vyjádření žalované

4. Žalovaná navrhla žalobu jako nedůvodnou zamítnout. Nesouhlasila s tím, že by rozhodnutí bylo v rozporu s § 2 správního řádu, § 75 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců, čl. 10 LZPS a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Rozhodnutí bylo vydáno v souladu se všemi výše uvedenými ustanoveními. Žalovaná navíc podotkla, že námitky jsou obecné, když žalobce neuvedl, v čem konkrétně spatřuje porušení uvedených ustanovení. Rovněž se nejedná o přepjatý formalismus a správní orgán

postupoval ve smyslu a účelu zákona o pobytu cizinců, přičemž interpretace normy nebyla v extrémním rozporu s principy spravedlnosti. Správní orgán předvídatelným způsobem aplikoval ustanovení pro zamítnutí žádosti. Správní orgán sice musí rozhodovat s přihlédnutím k individuálním okolnostem případu, avšak v mezích zákona, aby nedocházelo k libovůli. Zákonné podmínky pro zamítnutí žádosti byly splněny a žalovaná nezjistila, že by správní orgán I. stupně postupoval v rozporu s principy spravedlnosti. Podmínku nepřetržitého pobytu musí cizinec splňovat v posledních 5 letech bezprostředně předcházejících žádosti o povolení trvalého pobytu, v případě žalobce tedy v období od 16. 1. 2014 do 16. 1. 2019. Bez jakýchkoliv pochybností bylo zjištěno, že žalobce pobýval na území od 7. 3. 2018 do 1. 4. 2018 bez pobytového oprávnění. Zákon neumožňuje podmínku nepřetržitého pobytu prominout a neponechává tak správnímu orgánu žádný prostor pro správní uvážení. Bylo výlučně pochybením žalobce, že na území pobýval bez pobytového oprávnění, přičemž svých povinností si musel být vědom, neboť mu byla ochrana pravidelně prodlužována. Posouzení zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce úprava obsažená v § 75 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců, nepředpokládá a žalovaná odkázala na své rozhodnutí, kde se této otázce věnovala.

D. Skutečnosti vyplývající ze správního spisu

5. Žalobce dne 22. 1. 2009 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany. Dne 30. 1. 2013 bylo rozhodnuto o neudělení azylu, žalobci ale byla udělena doplňková ochrana dle § 14a azylového zákona. Dne 31. 1. 2014 byla doplňková ochrana prodloužena do 6. 3. 2016, na základě další žádosti byla prodloužena do 6. 3. 2018. Dne 2. 4. 2018 žalobce požádal o udělení azylu, který mu udělen nebyl, ale byla mu udělena doplňková ochrana do 15. 10. 2020. Žalobce dne 16. 1. 2019 podal žádost o povolení k trvalému pobytu.
6. Správní orgán I. stupně žádost žalobce o povolení trvalého pobytu zamítl rozhodnutím ze dne 22. 2. 2019, č. j. X, s odůvodněním, že žalobce na území České republiky sice od 19. 2. 2013 pobýval na základě doplňkové ochrany, ale dne 6. 3. 2018 došlo k zániku tohoto oprávnění, a tím k přerušení nepřetržitého pobytu žalobce, protože v období do 1. 4. 2018 neměl svůj pobyt na území České republiky upraven některým z pobytových titulů, které by bylo možné zahrnout do nepřetržitého pobytu ve smyslu § 68 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Za počátek nepřerušovaného pobytu tak správní orgán považoval den 2. 4. 2018, kdy požádal žalobce o mezinárodní ochranu a na základě této žádosti mu byla následně poskytnuta doplňková ochrana. Nepřetržitý pobyt dle správního orgánu tak činil pouze dobu 6 měsíců a 6 dní a podmínka 5 let nepřetržitého pobytu splněna nebyla.
7. Žalobce se proti shora uvedenému rozhodnutí bránil odvoláním, dle kterého se správní orgán nijak nezabýval otázkou přiměřenosti v souladu s § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, nezabýval se otázkou závažnosti a délkou doby narušení nepřetržitosti, ani neposoudil, že žalobce podmínku nepřetržitosti v minulosti již jednou splnil. Žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011-79 a nálezy Ústavního soudu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, když správní orgán v odůvodnění neuvedl žádnou z uvedených přezkoumatelných úvah o přiměřenosti, délce případného porušení doby nepřetržitého pobytu nebo splnění této podmínky žalobcem již v minulosti a založil tak vadu spočívající v nepřezkoumatelnosti. Žalobce také dále namítal

nepřiměřenost napadeného rozhodnutí, když žádost byla zamítnuta jen z toho důvodu, že žalobce na dobu ani ne jednoho měsíce pozbyl oprávnění k pobytu, přestože je na území České republiky plně integrován. Takové rozhodnutí je v rozporu se smyslem a účelem ustanovení zákona a směrnice rady č. 2003/109/ES, přičemž argumentoval rovněž rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 6. 2016, č. j. Azs 95/2016-29.

8. Po přezkoumání napadeného rozhodnutí z hledisek dle § 82 odst. 2 správního řádu, žalovaná žalobou napadeným rozhodnutím odvolání žalobce zamítla a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila s odůvodněním, že správní orgán zcela dostatečně zjistil skutkový stav, na základě zjištěných skutečností postupoval správně, když žádost žalobce dle § 75 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců zamítl. Správní orgán v odůvodnění rozhodnutí řádně a přezkoumatelným způsobem uvedl, jak dospěl ke svému rozhodnutí. Dle názoru žalované podmínky § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců splněny nebyly a s názorem správního orgánu I. stupně, že došlo k přerušení nepřetržitého pobytu, se žalovaná ztotožnila. Otázku přiměřenosti dopadů rozhodnutí ustanovení § 75 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců neobsahuje a správní orgán nepochybil, pokud se touto otázkou nezabýval, přičemž žalovaná odkázala na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. 2. 2019, č. j. 11 A 165/2018-42 a v něm uvedenou judikaturu. Jak vyplývá z rozsudků Nejvyššího správního soudu, doba 5 let nepřetržitého pobytu musí bezprostředně předcházet žádosti o povolení k trvalému pobytu a zákon neumožňuje prominout nesplnění podmínky nepřetržitého pobytu a neponechává žádný prostor pro správní uvážení. Nad rámec toho žalovaná uvedla, že žalobci byla udělena doplňková ochrana do 15. 10. 2020, zákaz pobytu mu udělen nebyl a žalobce na území i nadále může pobývat. Skutečnost, že žalobce pobýval na území bez pobytového oprávnění, byla výlučně jeho chybou a námitku, že bude muset čekat dalších 5 let, než bude moci podat další žádost, žalovaná z tohoto důvodu považovala za irelevantní.

E. Posouzení věci krajským soudem

9. Krajský soud ověřil, že žalobu podala osoba k tomu oprávněná, po vyčerpání řádných opravných prostředků a žaloba splňuje všechny formální náležitosti. Žalobce podal žalobu ve lhůtě dle § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Je tedy věcně projednatelná.
10. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s. ř. s., přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl bez jednání.
11. Podle ustanovení § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, povolení k trvalému pobytu se na žádost vydá cizinci, který ke dni podání žádosti pobývá na území nepřetržitě po dobu nejméně 5 let.
12. Podle ustanovení § 68 odst. 2 zákona o pobytu cizinců do doby pobytu podle odstavce 1 se započítávají a) doba pobytu na území na dlouhodobé vízum a na povolení k dlouhodobému pobytu, není-li dále stanoveno jinak, b) doba pobytu v postavení azylanta nebo osoby požívající doplňkové ochrany podle zákona o azylu,

- c) doba předchozího pobytu na základě povolení k přechodnému pobytu včetně doby, po kterou bylo vedeno řízení o žádosti, na základě které bylo povolení k přechodnému pobytu vydáno, pokud 1. bylo cizinci na žádost podle § 87f odst. 5 vydáno povolení k dlouhodobému pobytu po ukončení přechodného pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie, nebo
2. cizinec požádal o vydání povolení k trvalému pobytu během lhůty k vycestování stanovené z důvodu ukončení přechodného pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie uvedené v § 87f odst. 5,
- d) jednou polovinou 1. doba pobytu na území na dlouhodobé vízum a na povolení k dlouhodobému pobytu vydaného za účelem studia, nebo
2. doba, po kterou bylo vedeno řízení o udělení mezinárodní ochrany, které vedlo k rozhodnutí o udělení azylu nebo doplňkové ochrany, a to včetně doby řízení o žalobě nebo o kasační stížnosti; bylo-li řízení o udělení mezinárodní ochrany vedeno déle než 18 měsíců, započítává se tato doba v celém rozsahu,
- e) období nepřítomnosti cizince na území v průběhu doby pobytu podle písmen a) až d), pokud tato jednotlivá období nepřesáhla 6 po sobě jdoucích měsíců a pokud ve svém souhrnu nepřesáhla 310 dnů; pokud jedno období nepřítomnosti cizince na území nebylo delší než 12 po sobě jdoucích měsíců ze závažných důvodů, zejména jde-li o těhotenství a narození dítěte, závažné onemocnění anebo studium nebo odborné školení, nepřetržitost pobytu je zachována, přičemž toto období se do doby pobytu podle odstavce 1 nezapočítává,
- f) období nepřítomnosti cizince na území v průběhu doby pobytu podle písmen a) až d), pokud byl cizinec svým zaměstnavatelem pracovně vyslán do zahraničí a pokud tato jednotlivá období nepřítomnosti nepřesáhla 10 po sobě jdoucích měsíců a ve svém souhrnu nepřesáhla 560 dnů.
13. Podle ustanovení § 68 odst. 3 zákona o pobytu cizinců do doby pobytu podle odstavce 1 se nezapočítává doba
- a) vyslání cizince na území zahraničním zaměstnavatelem nebo zahraniční právnickou nebo fyzickou osobou,
- b) pobytu cizince na území, pokud účelem pobytu na území byla výpomoc s domácími pracemi za stravu, ubytování a kapesné určené k uspokojování jeho základních sociálních, kulturních nebo vzdělávacích potřeb (au pair),
- c) výkonu trestu odnětí svobody; dnem nástupu cizince do výkonu trestu odnětí svobody se přerušuje i doba jeho nepřetržitého pobytu na území, a to až do doby jeho propuštění z výkonu tohoto trestu,
- d) pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem sezónního zaměstnání,
- e) pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území; to neplatí, pokud cizinec následně na území pobýval na povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu vydané podle § 43, a
- f) pobytu na základě oprávnění k pobytu podle § 47 odst. 4, 6, 8, 9 nebo 10 anebo podle § 60 odst. 4; to neplatí, pokud na základě žádosti zakládající oprávnění k pobytu podle § 47 odst. 4 nebo 6 nebo podle § 60 odst. 4 bylo povolení k dlouhodobému pobytu vydáno nebo byla prodloužena jeho platnost nebo byla prodloužena platnost dlouhodobého víza a doba pobytu na území na toto vízum.

14. Podle ustanovení § 75 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců ministerstvo žádost o vydání povolení k trvalému pobytu zamítne, jestliže v řízení nejsou potvrzeny důvody uvedené v žádosti o povolení k trvalému pobytu podle § 66 nebo nejsou splněny podmínky podle § 67 nebo § 68.
15. Jednotlivé žalobní námitky posoudil krajský soud takto:
ad a) nezákonnost rozhodnutí obou správních orgánů z důvodu nesprávného výkladu § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců v otázce oprávněnosti, nepřetržitosti a přerušení pobytu žalobce na území České republiky v souvislosti s tím, že včas nepodal žádost o prodloužení doplňkové ochrany a ochranu na krátkou dobu pozbyl.
16. Žalobce a žalovaná se rozcházejí ve výkladu § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, konkrétně v podmínce nepřetržitosti pobytu na území České republiky, a v pohledu na to, zda tato nepřetržitost byla přerušena krátkým obdobím od 7. 3. 2018 do 1. 4. 2018, kdy žalobce pobýval na území bez pobytového oprávnění, aniž by byla splněna některá z podmínek § 68 odst. 2 zákona o pobytu cizinců.
17. Krajský soud v souladu s ustálenou judikaturou správních soudů konstatuje, že splnění podmínky nepřetržitého pobytu je nutné posuzovat ke dni podání žádosti o trvalý pobyt a období nepřetržitého pobytu musí být navázáno na období bezprostředně předcházející podání žádosti (k tomu blíže viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 6. 2016, č. j. 9 Azs 95/2016-29, Sb. NSS 3123/2016). To, zda žalobce splnil podmínku nepřetržitého pobytu, tak lze zkoumat pouze v období 5 let bezprostředně předcházejících dni, kdy podal žádost o povolení trvalého pobytu, v projednávaném případě se tedy jedná o období od 16. 1. 2014 do 16. 1. 2019. K období předcházejícímu přihlížet nelze.
18. Dle obsahu správního spisu žalobce pobýval na území České republiky od 22. 1. 2009, kdy podal žádost o mezinárodní ochranu. Žalobci byla udělena doplňková ochrana podle zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, kterou disponoval až do 6. 3. 2018, kdy zanikla uplynutím doby, na kterou byla poskytnuta, neboť žalobce včas nepožádal o její prodloužení. Od 7. 3. 2018 pak žalobce na území pobýval bez jakéhokoliv oprávnění, a to až do dne 1. 4. 2018, kdy následující den podal novou žádost o mezinárodní ochranu, přičemž azyl mu udělen opět nebyl, ale byla mu udělena doplňková ochrana, a to do dne 15. 10. 2020.
19. Jak vyplývá ze směrnice Rady č. 2003/109/ES, v jejímž světle je ustanovení § 68 zákona o pobytu cizinců nutné vykládat, pobyt cizince musí být oprávněný a nepřetržitý. Oprávněnost pobytu je pak třeba rozumět „*takovou přítomnost cizince na území, kterou zákon předvídá a dovoluje*“. Nepřetržitostí pobytu se rozumí „*oprávněná fyzická přítomnost cizince na území*“. Nepřetržitý pobyt se tak skládá ze dvou složek, a to z fyzické přítomnosti na území a oprávněnosti na území pobývat. Je nepochybné, že žalobce byl fyzicky přítomen na území České republiky, tato skutečnost nikým rozporována nebyla. Tato složka byla tedy u žalobce naplněna. Co se týče složky oprávněnosti pobytu, správní orgány dospěly k závěru, že pobyt žalobce byl v období od 7. 3. 2018 do 1. 4. 2018 neoprávněný, neboť žalobce pozbyl doplňkovou ochranu a na území ČR tak pobýval bez pobytového oprávnění. Žalobce naopak argumentuje, že rozhodnutí o doplňkové ochraně je pouze deklaratorní a osvědčuje skutečnost, že cizinec splňuje zákonem definované znaky. Žalobce tak měl být i nadále osobou, která nárok na doplňkovou ochranu měla i

v období od 7. 3. 2018 do 1. 4. 2018, což bylo ostatně dle jeho názoru potvrzeno i tím, že mu byla doplňková ochrana znovu udělena. S tímto názorem se krajský soud neztotožnil.

20. Jak uvedl Nejvyšší správní soud např. ve svém rozsudku ze dne 23. 7. 2009, č. j. 1 Azs 34/2009-55, „obecně lze říct, že v případě žádosti o prodloužení doplňkové ochrany mohou nastat tři situace. Za první, žádost je podána řádně a včas. Za druhé, žádost je podána až po uplynutí lhůty, na kterou byla cizinci udělena doplňková ochrana (a oprávnění k pobytu dle § 53a zákona o azylu). To by znamenalo, že se cizinec na území ČR zdržoval po určitou dobu nelegálně a byl by vystaven postihu za nelegální pobyt na území ČR. Konečně za třetí, cizinec podá žádost opožděně, ale v době legálního pobytu na území ČR (tj. méně než 30 dnů před uplynutím doby, na niž mu je doplňková ochrana udělena).“
21. Krajský soud konstatuje, že v případě žalobce nastala druhá varianta, a sice že žalobce podal žádost (navíc nikoli o prodloužení doplňkové ochrany dle § 53a zákona o azylu, ale novou žádost o azyl) až po uplynutí lhůty, na kterou mu byla udělena doplňková ochrana (do 6. 3. 2018), neboť ji podal až dne 2. 4. 2018.
22. Dle ustanovení § 53a odst. 1 věty druhé zákona o azylu má osoba požívající doplňkovou ochranu povolen pobyt na území pouze po dobu stanovenou v rozhodnutí o udělení doplňkové ochrany. Ustanovení § 18 písm. d) zákona o azylu stanoví, že mezinárodní ochrana zaniká uplynutím doby, na kterou byla doplňková ochrana udělena.
23. Krajský soud se tak s ohledem na zákonná ustanovení a závěry Nejvyššího správního soudu ztotožňuje se závěrem žalované, že žalobce se v době od 7. 3. 2018 do 1. 4. 2018 zdržoval na území ČR nelegálně, neboť v tomto období neměl k pobytu jakékoli oprávnění předvídané zákonem ČR.
24. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku: „Smyslem § 53a zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, je umožnit správnímu orgánu opakovaně ověřovat naplnění, respektive trvání podmínek doplňkové ochrany, pro něž byla žadateli udělena, především vzhledem k možným změnám v zemi původu žadatele.“ Nelze tak přisvědčit argumentaci žalobce, že pro povahu pobytu je rozhodný faktický stav bez ohledu na rozhodnutí správního orgánu, že se jedná pouze o deklaratorní rozhodnutí a že vzhledem ke skutečnosti, že následně byla žalobci doplňková ochrana znovu udělena (nikoli prodloužena - pozn. soudu), lze nahlížet na pobyt žalobce i v době od 7. 3. 2018 do 1. 4. 2018 jako na pobyt legální, neboť žalobce splňoval podmínky pro prodloužení doplňkové ochrany.
25. Skutečnost, že žalobce splňoval podmínky pro udělení doplňkové ochrany, se odrazila v jejím následném udělení, to však nic nemění na skutečnosti, že v době od 7. 3. 2018 do 1. 4. 2018 žalobce nevlastnil žádný druh oprávnění k pobytu na území ČR, tedy pobýval na území ČR neoprávněně.
26. Žalobci lze přisvědčit v tom, že 30 denní lhůta uvedená v § 53a zákona o azylu je lhůtou pořádkovou a že nepodání žádosti ve lhůtě nemá za následek její zamítnutí (shodně viz výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu). Tyto závěry však, jak ostatně vyplývá i z uvedeného rozhodnutí, nejsou v rozporu se závěrem, že pokud žadatel v této lhůtě žádost o prodloužení doplňkové ochrany nepodá, zdržuje se po určitou dobu na území ČR nelegálně a není tak osobou v postavení osoby požívající doplňkové ochrany

podle zákona o azylu. Za této situace tak nelze pobyt žalobce na území ČR v období od 7. 3. 2018 do 1. 4. 2018 započít dle § 68 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců do rozhodné doby 5 let a v tomto období došlo k přerušení nepřetržitosti pobytu žalobce na území ČR ve složce oprávněnosti.

27. Nadto je nutné znovu zdůraznit, že v případě žalobce se nejednalo o zmeškání lhůty pro podání žádosti o prodloužení doplňkové ochrany a „deklaraci“ trvání podmínek pro doplňkovou ochranu žadatele (ve smyslu výše zmíněného názoru Nejvyššího správního soudu), neboť žalobce požádal zcela nově o azyl a byla mu slovy zákona „udělena“ doplňková ochrana dle § 14a zákona o azylu, nikoli její prodloužení ve smyslu § 53a zákona o azylu.
28. Pokud žalobce namítal příliš restriktivní výklad ustanovení § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců s ohledem na směrnici 2003/109/ES, krajský soud s tímto názorem nesouhlasí. Krajský soud poukazuje na to, že tato směrnice výslovně hovoří o oprávněnosti pobytu (viz úvodní teze a čl. 3 směrnice), kde stanoví, že pobyt by měl být oprávněný a nepřetržitý, přičemž připouští ve vztahu k nepřetržitosti, nikoli oprávněnosti, zohlednění dočasného opuštění území. Ani směrnice ES neuvažuje možnosti „benevolence“ ve vztahu k zohlednění neoprávněného pobytu žadatele o dlouhodobý pobyt.
29. Na základě všech těchto úvah krajský soud musí konstatovat, že žalobce nesplnil podmínky § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nepřetržitého pobytu na území ČR v období 5 let předcházející bezprostředně podání jeho žádosti o trvalý pobyt. Žalobní námitka a) není důvodná.

ad b) doba po kterou nebyl žalobce oprávněn k pobytu, je zcela zanedbatelná vůči době, kterou na území strávil a ta tak nemá tak vliv na přerušení nezbytné pětileté lhůty stanovené k udělení povolení k trvalému pobytu

30. Jak uvedeno výše, jak směrnice 2003/109/ES, tak § 68 odst. 2 zákona o pobytu cizinců připouští výjimky z faktického pobytu na území, tedy že cizinec vycestuje z České republiky, ale už nepřipouští výjimky z doby, po kterou musí mít cizinec na území platný a oprávněný pobyt. Zákon v ustanovení § 68 odst. 2 zákona o pobytu cizinců taxativně stanoví, kterou dobu lze do doby pobytu započít, přičemž v písm. d) bodu 2. výslovně uvádí, že jednou polovinou se započte doba, po kterou bylo vedeno řízení o udělení mezinárodní ochrany, které vedlo k rozhodnutí o udělení azylu nebo doplňkové ochrany. Možnost započtení doby, v níž cizinec splňuje fakticky podmínky pro určitý typ oprávnění pobytu, aniž by jej požíval či byl alespoň žadatelem, zákon neumožňuje. Zákon neupravuje ani možnost prominutí doby, po kterou cizinec doplňkovou ochranu pozbyl.
31. Ustanovení § 75 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců stanoví, že ministerstvo žádost o vydání povolení k trvalému pobytu zamítne, jestliže [...] nejsou splněny podmínky podle § 67 nebo § 68. Zákon tak nedává správnímu orgánu při nesplnění podmínek § 68 zákona o pobytu cizinců jakoukoli možnost správního uvážení, naopak výslovně stanoví, že následkem nesplnění podmínek je zamítnutí žádosti.
32. Ze stejného důvodu jako je uvedeno výše v odst. 30 rozsudku se krajský soud neztotožňuje s názorem žalobce, dle něhož lze závěry Nejvyššího správního soudu uvedené v rozhodnutí ze dne 15. 6. 2016, sp. zn. 9 Azs 95/2016, zabývající se otázkou

nepřítomnosti cizince na daném území, použít analogicky na otázku oprávněnosti pobytu cizince. Jak uvedeno výše, jedná se o dvě různé složky nepřetržitosti, které jsou jak zákonem tak soudy nahlíženy odlišně, a proto v tomto rozhodnutí učiněné závěry na případ žalobce analogicky aplikovat nelze.

ad c) správní orgán nevykládal § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve světle práva žalobce na soukromý život a rozhodnutí je tak přepjatě formalistické a nezákonné

33. Krajský soud neshledal důvodnou ani tuto žalobní námitku, neboť jak uvedeno u vypořádání žalobní námitky b), ustanovení § 75 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců neumožňuje, aby správní orgán při posuzování splnění podmínek vymezených v § 68 zákona o pobytu cizinců zvažoval jiné skutečnosti než ty předvídané zákonem, v tomto případě otázku přiměřenosti dopadů rozhodnutí o zamítnutí žádosti do soukromého života žalobce. Zákon tuto možnost v případě posuzování splnění podmínek pro udělení trvalého pobytu dle § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců správnímu orgánu nedává. Za této situace krajský soud neshledal rozhodnutí žalované přepjatě formalistickým či nezákonným, naopak.

F. Závěr a náhrada nákladů řízení

34. Jelikož krajský soud neshledal žalobní body důvodnými, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
35. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když plně procesně úspěšné žalované nevznikly podle obsahu spisu v tomto soudním řízení žádné náklady přesahující její obvyklou úřední činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 18. února 2020

JUDr. Zuzana Šnejdrlová, Ph.D. v. r.
předsedkyně senátu